

ת"פ 14086/10/16 - מדינת ישראל נגד דמיטרי קורוסטליוב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

13 ספטמבר 2018

ת"פ 14086-10-16 מדינת ישראל נ' קורוסטליוב ואח'
בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית נשיאה

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשם

דמיטרי קורוסטליוב - נוכח

ע"י ב"כ עוה"ד ויקטור און - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
כפי הנתען בכתב האישום, במועדים הרלוונטיים התגוררה אמו של הנאשם בסמוך לביתו של המתלונן ברח' העצמאות באשקלון. ביום 07.10.2016 בסמוך לשעה 19:10 בעוד המתלונן היה ישוב עם בני משפחתו ברכבו בחנייה, תקף הנאשם את המתלונן בכך שחבט בו במכות אגרופים בפניו.
כתוצאה מהאמור נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות נפיחות והמטומה באזור לחי שמאל.
2. במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן, תוך שההגנה תבקש לבחון את שאלת ההרשעה. במעמד זה הצהירה המאשימה כי תבקש להותיר את ההרשעה על כנה. עוד הוסכם בין הצדדים כי **כל צד יוכל לטעון באשר לסיבות ביצוע העבירה והרקע לביצועה**.
3. **בעניינו של הנאשם הוגשו חמישה תסקירים מאת שירות המבחן** כאשר האחרון שבהם נושא אופי חיובי וממליץ להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, לצד השתתפות עונש בדמות צו מבחן.
מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט את כל האמור בתסקירים, לבד מלציין כי הנאשם הודה באופן מלא בפני שירות המבחן בביצוע העבירה וביטא תחושות של צער וחרטה על שביצעה, תוך שמסר כי התקשה לשלוט על התנהגותו והגיב באלימות. הנאשם הדגיש כי לא היה מודע לכך כי ילדיו של המתלונן נמצאים עמו ברכב והיו עדים לאירוע.
עוד מסר הנאשם לשירות המבחן כי הרקע לביצוע העבירה הינו ויכוח שהתפתח בין אמו לבין המתלונן במסגרתו המתלונן קילל את אמו של הנאשם, דחף אותה ובעקבות כך היא נזקקה לטיפול רפואי (הוצג בפני השירות אישור רפואי ממנו עולה כי הלה סבלה מנפיחות קלה בלחי שמאל). לאור אלה, הנאשם חשש כי אמו נתונה בסכנה ממשית וחש צורך להגן עליה.
למען שלמות התמונה יצוין כי בתחילת הקשר הטיפולי עם שירות המבחן, נמצאו שרידי סם בחלק מבדיקות השתן שמסר הנאשם כשעלה מדבריו כי הוא נוטה להשתמש בסמים מסוג קנבוס כדרך להתמודד עם בעיות רגשיות וסיכונים מהם הוא סובל מאז שירותו הצבאי שם חווה אירוע טראומתי עקב אובדן חבר לנשק.
אשר להליך הטיפולי בו מצוי הנאשם, שירות המבחן מסר כי הלה הופנה ליחידה להתמכרויות ובמסגרת זו הגיע למספר פגישות ומסר 5 בדיקות שתן שכולן נמצאו נקיות משרידי סם תוך שהנאשם הביע רצון ונכונות להשתלב במסגרת טיפולית שתואמת את צרכיו.
בסופו של דבר, ולאור התגייסותו של הנאשם להליך הטיפולי והערכת השירות לפיה הרשעה בדין עלולה לפגוע במקור פרנסתו, המליץ השירות על ביטול הרשעתו ועל העמדתו בצו מבחן. שירות המבחן נמנע מלהמליץ על השתתפות צו של"צ

בשל הספק שעלה באשר ליכולתו של הנאשם להתמיד בהימנעות משימוש בסמים לאורך זמן.
4. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 16.08.2018, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. תמצית טיעוני הצדדים

5. באת כוח המאשימה עמדה על מעשיו של הנאשם, על הנסיבות לחומרה שנלוו אליהם ועל הערכים המוגנים שנפגעו; ועתרה לקבוע מתחם עונש כולל הנע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל. אשר לשאלת ההרשעה, נטען כי הנאשם לא עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתב, וזאת בשים לב לכך שלנאשם הרשעה משנת 2005 בעבירה של החזקת סמים לצריכה עצמית שהתיישנה אך טרם נמחקה ולכך שהנאשם לא הוכיח פגיעה קונקרטית. לבסוף, ולאור הודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן השיפוטי עתרה באת כוח המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם ולהשית עליו עונש הכולל עבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי למתלונן, קנס והתחייבות.
6. במסגרת הבאת הראיות לעונש מטעם ההגנה, הוגשו לבית המשפט המסמכים הבאים: מכתב ממעסיקו של הנאשם; חוות דעת מטעם מפקדו של הנאשם בשירות המילואים בצה"ל; אישור על היותו של הנאשם משרת בשירות מילואים; אסמכתא רפואית ממנה עולה כי אמו של הנאשם נחבלה בלחי שמאל (נפיחות קלה) במועד האירוע מושא האישום; אסמכתא רפואית ממנה עולה כי הנאשם נחבל במצח (שפשוף באזור מצח שמאל) במועד האירוע מושא האישום; אסמכתא רפואית ממנה עולה כי אשתו של הנאשם מצויה בהריון; מסמכים אקדמאיים ובהם דיפלומה המעידה על קבלת הנאשם תואר הנדסאי ותואר של חשמלאי מוסמך (סומנו 1/נ).
7. באת כוח הנאשם חלקה על מתחם העונש לו עתרה המאשימה (מטעמיה שלה לא הציגה מתחם מטעמה) וטענה כי במקרה הנדון יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם. כך, הסנגורית עמדה על השינוי שעבר הנאשם מבחינת ההליך הטיפולי, על כך שהנאשם נקלע למצב נפשי קשה בשירותו הצבאי וכתוצאה מכך השתמש בסמים קלים וכי הרקע לביצוע העבירה הינו איבוד עשתונות כתוצאה מכך שהמתלונן תקף קודם לכן את אמו והיא נזקקה לטיפול רפואי. עוד לדבריה, יש במקרה הנדון להעדיף את הפן השיקומי שכן ההתנהגות המתוארת בכתב האישום איננה מאפיינת את אורחות חייו של הנאשם. עוד לטענתה, בשים לב לכך שהנאשם עובד בחברה אשר נדרשת לבצע פרויקטים במקומות ממשלתיים וצבאיים הדורשים רישום פלילי נקי, אזי הכתמת עברו הפלילי עלולה להיות הרסנית במישור התעסוקתי, ויש בכך כדי להצדיק את ביטול הרשעתו. לדבריה, האינטרס הציבורי דווקא תומך בביטול הרשעתו של הנאשם, ועל בית המשפט להושיט יד לאדם שתרם רבות למדינה ומעד באופן חד פעמי בעבירת אלימות.
8. הנאשם שקיבל את "זכות המילה האחרונה", הצטער על מעשיו וטען כי פעל כפי שפעל מתוך צורך שחש להגן על אמו שהייתה נתונה במצוקה. לדבריו, לא היה צריך לפעול כפי שפעל והביע חרטה על מעשיו.

דין והכרעה

9. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם; ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה שמא יש מקום במקרה דנן לסטות לקולא מהמתחם שייקבע (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין, במסגרת תיקון מס' 113, נקבע עקרון ההלימה

כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 פלונית נ' מדינת ישראל, 18.04.2012); וע"פ 452/14 נסים דבוש נ' מדינת ישראל, (03.04.2014) (להלן: "עניין דבוש"). קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

ד. הערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם,

ונסיבות ביצוע העבירה

11. אשר לפגיעה **בערכים החברתיים המוגנים**, בעצם מעשה התקיפה פגע הנאשם בזכותו של כל אדם לשלמות גופו וכבודו, ובזכותו להגנה מפני אלימות ולשמירה על בטחונו האישי (ראו למשל ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' דניס ברזנסקי, (22.03.2010)).
12. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות שהופעלה, טיב החבלה שנגרמה למתלון, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** איננה מצויה ברף נמוך כל עיקר.
13. בבחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לעובדה כי הנאשם תקף את המתלון באמצעות מכות אגרופ בפניו. כן נתתי דעתי לחבלה שנגרמה למתלון, כאשר מבלי להקל ראש בחבלות מסוג זה, הרי שאין המדובר בחבלות המצויות ברף חומרה גבוה. זאת ועוד, מעבר לכאב הפיזי, הרי שיש לשער שהנאשם אף גרם למתלון לתחושות של בושה, השפלה ועגמת נפש. בהקשר זה אף לא אוכל להתעלם מכך שהנאשם ביצע את מעשיו לנגד עיניהם של רעייתו של המתלון וארבעת ילדיו ובנקל ניתן לשער את האימה ואת עוגמת הנפש וההשפלה שחשו אף הם. עוד לא התעלמתי מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון במעשיו של הנאשם.
- מנגד ולקולא, שקלתי את העובדה שלעבירה לא קדם תכנון מוקדם מצדו של הנאשם, וכי נדמה שזו בוצעה בעידנא דריתחא, ובצורה ספונטנית.
- כאמור, במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי בשלב הטיעונים לעונש כל צד יוכל לטעון כראות עיניו בנוגע לרקע והסבות לביצוע העבירה. וכך, כעולה מהאמור בתסקיר מיום 03.10.2017, מדברי הסנגורית בטיעוניה לעונש, ואף מדברי הנאשם עצמו בפניי - היה זה המתלון שנקט לראשונה באלימות פיזית כלפי אמו, שכתוצאה הימנה נגרמו לאם חבלות בדמות מכה בבית החזה, באזור גב עליון ובפנים. לדברי הנאשם במצב דברים זה הוא חש צורך להגן על אמו ולכן פעל כפי שפעל.
- כאן יאמר כי הגם אם הייתי מקבלת את טענתו של הנאשם הרי שעדיין אין בכך כדי להצדיק במאומה את ביצוע העבירה שבוצעה על ידו עת בחר לעשות דין לעצמו, וחלף נקיטה באמצעים חוקיים כגון שיח תרבותי או פנייה לאנשי אכיפת החוק, תקף בברוטאליות את המתלון וגרם לו לחבלות. מנגד ולקולא יצוין כי להתרשמותי התנהגותו של הנאשם אינה משקפת התנהגות של עבריין פורע חוק אלא תגובה אלימה בלתי מידתית ובדרכים שאינן לגיטימיות של בן שנזעק להגן על אמו.
14. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת במקרה שלפניי**, סקירת הפסיקה מעלה כי במקרים דומים בהם הורשעו נאשמים **בעבירת התקיפה הגורמת חבלה של ממש** (לעיתים בשילוב עבירות שונות מאלה שלפנינו), **על דרך הכלל**, מוטלים על נאשמים עונשים במנעד רחב, החל **ממאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל (ולו לריצוי בעבודות שירות)**. ברי כי לא אחת, במקרים חריגים, הושתו על נאשמים מצד אחד, עונשים קלים יותר בדמות צווי של"צ ומבחן ומצד שני, חמורים יותר בדמות עונשי מאסר מאחורי סורג ובריה לתקופות ארוכות של חודשים רבים. מטבע הדברים, כשם שהעונשים שנגזרו על כל נאשם ונאשם הושפעו מנסיבותיהם האישיות, כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הודאה והבעת חרטה, וכולי; כך גם מתחמי הענישה במקרים השונים נקבעו בהתאם לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. להלן מספר גזרי דין שיש בהם כדי ללמד אודות מתחמי הענישה הדומיננטיים בגין ביצוע מעשים דומים לאלו המיוחסים לנאשם: רע"פ 297/15 דניאל ברנסון נ' מדינת ישראל (21.01.2015);

רע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל** (04.03.2015); רע"פ 175/14 **אילן פחימה נ' מדינת ישראל** (09.01.2014); רע"פ 6756/14 **יצחק בן חמו נ' מדינת ישראל** (15.01.2015); רע"פ 8820/13 **אליהו קשת נ' מדינת ישראל** (12.02.2014); רע"פ 3555/16 **אילן יחיה נ' מדינת ישראל** (19.05.2016); רע"פ 3969/16 **יגאל שלום נ' מדינת ישראל** (18.07.2016); רע"פ 8822/16 **עמרם בן עוזי נ' מדינת ישראל** (17.11.2016).

15. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנו הצדדים אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא-היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (רע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

16. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, מצאתי לקבוע כי מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין **מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר, שניתן לרצותם בעבודות שירות**.

ה. שאלת ההרשעה

17. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה **רק במקרים חריגים שבחריגים**, בהם קיים יחס שאינו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)). זאת ועוד, בפסיקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**" או "**פרשת כתב**"); ע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996); וע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שאלו פורטו ב**פרשת כתב** (בפסק דינו של כב' השופט ש' לוי) ובע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בתסקירי שירות המבחן אשר הוגשו בעניינו של הנאשם, שוכנעתי כי מקרה זה נמנה בגדר אותם מקרים חריגים עליהם מדברת **הלכת כתב** כמצדיקים סטייה מן הכלל, לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי כי עניינו של הנאשם נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" וכי מתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו.

18. ראשית, שוכנעתי כי הרשעתו של הנאשם תביא לפגיעה קונקרטית וממשית בתעסוקתו. זאת בשים לב למכתב שנכתב על ידי מר עדי צברי מנכ"ל החברה בה מועסק הנאשם (**נ/1**). ממכתב זה עולה, כי הנאשם

עובד בחברת "עדי צברי" - השקעות, קידוחי מים ופיתוח בע"מ כהנדסאי אלקטרוניקה ומבצע את תפקידו על הצד הטוב יותר, לשביעות רצון הממונים עליו. דא עקא, בשים לב לכך שחלק מהפרויקטים בהם עוסקת החברה מתבצעים במקומות ממשלתיים או ציבוריים המתנים את הכניסה אליהם ברישום פלילי נקי - נכתב כי "בלי דימה אני לא אוכל לבצע את העבודות כראוי במקומות עבודה כאלו".

סבורתי כי דברים אלה מדברים בעד עצמם ומלמדים כי קיים חשש של ממש שהנאשם יאבד את מקור פרנסתו אם הרשעתו תיוותר על כנה. אכן, מהמכתב לא עולה כי ככל שההרשעה תיוותר על כנה הנאשם יפטר מעבודתו אולם מקריאת כל תוכנו, עולה תמונה כי הסבירות לכך שהנאשם יפטר אם יורשע בדינו אינה ערטיאלית בלבד, כי אם ממשיית מאוד. כמו כן, לא נעלמה מעיני העובדה שהמכתב מצוין כי "לפעמים" בשונה מ"כל" - עבודתו של הנאשם מתבצעת במוסדות הדורשים להציג גיליון רישום פלילי נקי. יחד עם זאת, ועל אף הצטיינותו בעבודה, לא נכתב, אף לא ברמז, כי תהא נכונות או יכולת מצד החברה להעסיקו בתפקיד אחר שאינו דורש את הגעתו לאותם מוסדות ממשלתיים. בנוסף לאמור, גם השכל הישר תומך במסקנתי האמורה. שכן, אם ממילא היה בכוונת החברה להעביר את הנאשם לתפקיד אחר במקרה שהרשעתו תיוותר על כנה - כי אז מה לה הצורך לכתוב את המכתב האמור ולציין שהחברה לא תוכל לבצע את עבודתה במקומות אלו?

לאור אלה, הרי שאין המדובר בפגיעה ערטיאלית שנטענה על ידי הנאשם בעלמא. די לבית המשפט באמור במכתב כדי לקבוע שבמקרה הנדון עלה בידי הנאשם להוכיח קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר ייגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה.

19. שנית, חלק ניכר ממסקנתי לפיה יש מקום בזו הפעם לחרוג מהכלל ולהורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, נשען על הליך השיקום שעבר ועודנו עובר האחרון. כאמור בתסקירים וחרף הקשיים שהתגלעו בתחילת הדרך (ואינני מקלה ראש חלילה בכך שהנאשם ניסה לזייף את תוצאות אחת מבדיקות השתן), הרי שבהמשך הדרך הלה השתלב בטיפול במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות (וזאת חרף העובדה כי הנאשם לא ביצע עבירת סמים ואף לא נטען כי העבירה בוצעה על רקע התמכרותי כזה או אחר), וביטא מוטיבציה להיעזר בהליך הטיפול ובמשך כמה חודשים הקפיד להגיע לכל המפגשים ואף הגיש בדיקות שתן נקיות משרידי סם. בשים לב לאלה, ולנוכח התרשמותו לפיה ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע ובעל השפעה, העריך שירות המבחן כי יש מקום לבכר גישה שיקומית בעניינו. הנה כי כן, יוצא כי הנאשם עורך ניסיונות כנים ואמתיים להשתתף ולהיגמל משימוש בסמים, משתף פעולה באופן מלא עם שירות המבחן ומצוי בעיצומו של הליך שיקום במסגרת היחידה להתמכרויות והכל תוך כדי כך שהוא מקפיד להימנע משימוש בסמים. אכן ייתכן כי עוד מצפה לנאשם דרך ארוכה עד לגמילתו הסופית משימוש בסמים ושיקומו באופן מלא. אולם, כבר בשלב הזה בהחלט ניתן לומר כי אין עסקין ב"ניצני שיקום" או בשיקום ראשוני בלבד, אלא שהנאשם עבר זה מכבר כברת דרך בת מספר חודשים ומקפיד לשתף פעולה עם שירות המבחן ועם הגורמים הטיפולים, תוך שמשפחתו מהווה עבורו עוגן ותמיכה.

למעשה, התרשמתי כי כיום עומד בפניי אדם "חדש", נקי מסמים, ואשר מבקש לחזור ולנהל אורח חיים נורמטיבי כן שבשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו.

20. שלישית, ובשים לב לאמור עד כה, שוכנעתי כי ניתן במקרה הנדון להימנע מהרשעתו של הנאשם מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, כאשר ברי כי המדובר בהתנהגות שיש להוקיעה ולגנותה. דא עקא, עם כל הסלידה מהתנהגותו של הנאשם, אין המדובר בעבירה שהינה מהחמורות ביותר שבחוק העונשין, ולא השתכנעתי כי מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות ששוללות מניה וביה את האפשרות להימנע מהרשעתו של מבצע מבלי לפגוע באינטרס הציבורי. ואכן, לא אחת נמנעו בתי המשפט במקרים דומים ואף חמורים יותר מלהרשיע את הנאשמים שבפניהם (ראו בעניין זה, למשל, ת"פ (מחוזי מרכז) 35980-09-10 **מדינת ישראל נ' רוסטובצב** (08.09.2011); ת"פ (שלום תל אביב) 45722-02-12 **מדינת ישראל נ' גרינגרז** (09.10.2013); ת"פ (שלום קריית גת) 21772-05-11 **מדינת**

ישראל נ' בלנסי (29.09.2015); ת"פ (שלום קריית גת) 32551-11-12 **מדינת ישראל נ' אמיר מלול**,
(14.03.2016).

21. רביעית, גם בחינת הפרמטרים שהותוו בפרשת כתב על ידי המשנה לנשיא, כב' השופט ש' לוי (ככל שהם רלוונטיים לעניינו של הנאשם), מלמדת כי הלה עומד ברובם ככולם. כך למשל, לא ניתן להתעלם מכך שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק בעבירות אלימות ומכך שהתנהגות כגון זו אינה מאפיינת את אורחות חייו ואינה מהווה דפוס פעולה כרוני; כנלמד מהאמור בתסקירי שירות המבחן הסיכון שהנאשם ישוב ויבצע עבירות אלימות הוא נמוך; הנאשם קיבל אחריות על מעשיו, הביע עליהם חרטה כנה וצער, ואף ביטא מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, כפי שאכן עשה בסופו של יום. כן נתתי דעתי, להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה היה בהליך המשפטי כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ואת השלכותיהם, וכדי להרתיעו מלשוב ולבצע עבירות בעתיד.
22. כך גם, מצאתי להעניק משקל ליתר מאפייניו האישיים של הנאשם, ובכלל זה לעובדה כי הוא נעדר עבר פלילי רלבנטי, את תרומתו למדינה ולחברה בעצם שירותו כלוחם בצה"ל, את העובדה כי הודה בביצוע העבירה, נטל אחריות מלאה על מעשיו, הביע חרטה וצער, וגילה אמפתיה כלפי המתלונן ומשפחתו (כפי הנלמד מתסקירי שירות המבחן). לכל אלו אף יש להוסיף את התרשמותו של שירות המבחן ואת המלצתו להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, כאשר הנימוקים להמלצה זו נטועים בנכונותו של הנאשם להמשיך בהליך הטיפולי, בהשלכות שעלולות להיות להרשעה על הנאשם לנוכח גילו הצעיר באופן יחסי, ובדגש על המישור התעסוקתי והלימודי.
- כמו כן, לא התעלמתי מכך כי מדובר בנאשם בעל עבר פלילי הכולל רישום אחד משנת 2005 בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית מעת שירותו של הלה בשירות סדיר בצה"ל. מדובר ברישום מבחינת הצבאי שהתיישן זה מכבר ואולם, לא נמחק. אכן, על דרך הכלל, אין מקום לשקול הימנעות מהרשעה בעניינו של נאשם אשר הורשע בעבר. ואולם, לכלל זה יכול ויהיו חריגים, במקרים המתאימים, ולא ניתן לשלול אפשרות זו מניה וביה.
- התנאים להימנעות מהרשעה הותוו כאמור לראשונה באופן מסודר **בהלכת כתב** כאשר אחד התנאים הינו, כי הנאשם לא הסתבך בביצוע עבירות פליליות בעבר. ואולם, עיון בפסק הדין מגלה, כי עסקינן באחד מן השיקולים ששוקל בית המשפט מתוך רשימת שיקולים, שאיננה בגדר רשימה סגורה. כמו כן, אין כל ביסוס חוקי הנוטל מבית המשפט את סמכותו להימנע מהרשעת נאשם אשר בית המשפט הרשיעו בעבר, אם כי ברור שעניין זה יעשה בזירות יתרה, תוך התחשבות בכל מקרה ומקרה על פי נסיבותיו ולאורו של תיקון 113 לחוק העונשין (ראו לעניין זה: נגה שמואלי - מאיר ואורן שורץ, "**הרחבת מעגל הנהנים משל"צ ללא הרשעה - לא רק למי שלא הורשע בעבר**", חוברת הסנגור 52, יולי 2001, ע"פ (מחוזי באר שבע) 4321-04-14 **אלמלך נ' מ"י** (18.06.2014), ת"פ (שלום באר שבע) 1503/08 **מ"י נ' גבאי** (27.04.2010), ת"פ (שלום קרית גת) 58296-02-13 **מ"י נ' אטנילוב** (29.09.2014)), ת"פ (שלום באר שבע) **מ"י נ' אזולאי** (13.10.2013) ת"פ (שלום קרית גת) 31963-02-13 **מ"י נ' בוקובזה** (05.10.2014) ות"פ (שלום קרית גת) 9369-01-13 **מ"י נ' שמואל** (29.04.2015). בנסיבותיו החריגות של המקרה המונח לפתחי ולנוכח צבר הנסיבות שפורטו לעיל ושיקולי השיקום המתקיימים בעניינו של הנאשם, אזי לא מצאתי כי יהא זה צודק כי הרשעתו הקודמת והישנה תהווה מכשול מפני ביטול הרשעתו של הלה בתיק שבפניי.
23. לכל אלה, אף מצאתי להוסיף כי הנאשם היה עצור במשך מספר ימים ומשוחרר בתנאים מגבילים במשך תקופה ארוכה נוספת. ברי כי המעצר "איננו מקדמה על חשבון העונש", אולם במקרה הנדון השתכנעתי כי היה בכך כדי לחדד את הגבולות עבור הנאשם ולהרתיעו במידה רבה מפני ביצוע עבירות נוספות. גם באלו, כך לדידי, יש כדי לצמצם את הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו.
24. יחד עם כל האמור, ועל מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תקבל ביטוי בענישה שתושט, מצאתי להשית בנוסף לצו המבחן (כמומלץ על ידי שירות המבחן) צו של"צ בהיקף נרחב (למותר לציין כי אין בידי לקבל את המלצתו של שירות המבחן להימנע במקרה זה מהטלת צו של"צ מפאת החשש כי הנאשם לא יתמיד לאורך זמן בשמירה על ניקיון מסמים והדבר אף עומד בסתירה לעילה בגינה המליץ השירות להורות על ביטול ההרשעה מלכתחילה). וממילא וכידוע, המלצתו של שירות המבחן כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובית המשפט איננו

מחויב לה.

25. לסיכום ייאמר, כי אכן, עריכת האיזון בין האינטרס הציבורי בהרתעה, הגנה על בטחון הציבור וההכרח להילחם בנגע האלימות שפשה בחברה לבין האינטרס הציבורי והאישי בשיקומו של הנאשם איננה מלאכה קלה. עם זאת, בנסיבות הייחודיות של המקרה המונח בפניי, לאור הליך השיקום אשר עבר הנאשם ועודנו צפוי לעבור, בהתחשב בעובדה כי הרשעה עלולה לפגוע באופן קשה בעיסוקו, ובהתחשב בעובדה כי עסקין בנאשם צעיר באופן יחסי, אשר צפוי לראשונה בחייו להפוך לאב, נעדר עבר פלילי בתחום האלימות אשר קיבל אחריות מלאה והביע חרטה כנה על ביצוע העבירה, ולאור התסקיר החיובי אשר הוגש בעניינו בסופו של יום ועל מנת שלא להסתפק בקביעה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ולהורות על ביטול הרשעתו. אולם כאן בית המשפט מבקש להדגיש בפני הנאשם כי אם לא יתמיד בהליך השיקום, ישוב לסורו, וינקוט באלימות פעם נוספת, כי אז בית המשפט עלול שלא לגלות עוד סובלנות כלפיו וייתכן שהדין עמו ימוצה עד תום.
26. **מכל המקובץ לעיל, הריני מורה על ביטול הרשעתו של הנאשם, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**
- א. **צו של"צ בהיקף של 250 שעות.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה. שירות המבחן ימציא תכנית לביצוע השל"צ תוך 30 יום מהיום. לאחר קבלת התוכנית, כאשר אותה וזאת ללא צורך לקיים דיון נוסף.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ב. **צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

ג. **פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלון (ע"ת/1).**

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה על ידי הנאשם בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה, הפיצוי ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 30 יום מהיום.

מצ"ב טופסי פרטי ניזוק.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ד. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום.**

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

27. ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - דיסקים, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה לשקול להגיש ערעור על רכיב עונש השל"צ בגזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע רכיב השל"צ למשך 45 יום.

ניתנה והודעה היום ד' תשרי תשע"ט,
13/09/2018 במעמד הנוכחים.
נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה